

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 656

гр. Стара Загора, 18.05.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500328 по описа за 2026 година

Производството е на осн. чл.275 във вр. с чл.413, ал.1 във връзка с
чл.414а, чл.410 и чл.411 от ГПК.

Делото е образувано въз основа на частна жалба с вх.№
6270/08.04.2026г. от кредитора – адв. В. В. Ч.-М. от Варненска адвокатска
колегия, с личен номер ***, в качеството на пълномощник на М. Н. Г., с ЕГН
*****, на И. А. А., с ЕГН: *****, и на А. А. М., с ЕГН: *****,
– заявителите със съдебен адрес: гр. В., *** по ЧГД № 328/2026г. по описа на
СтОС срещу: Заповед под № 751 за изпълнение на парично задължение по
чл.410 от ГПК от 31.03.2026 г. на РС - Казанлък, в частта за разноските.

Жалбоподателят твърди в жалбата си, че обжалва горепосочената
Заповед в частта ѝ за разноските и по-точно в частта с която се оспорва
определеният размер на адвокатското възнаграждение като неправилно
занижен - 245,42 евро вместо претендирания размер от 368,13 евро с включен
ДДС.

Действително длъжникът е извършил плащане на претендираните от
заявителите суми по заповедта за изпълнението, а именно: главници в общ
размер на 750,00 евро (по 250,00 евро за всеки от тримата заявители), законна
лихва върху сумите на главниците в размер на общо 14,00 евро и разноски за
държавна такса в размер на 32,58 евро. В този смисъл не възразяват срещу
обезсилване на заповедта за изпълнение в тази ѝ част и не поддържат искането
за издаване на изпълнителен лист относно посочените суми.

Със заявлението по чл. 410 ГПК е претендирано и адвокатско
възнаграждение, като съдът е присъдил такова в размер на 245,42 евро с

включен ДДС. Срещу заповедта за изпълнение в тази ѝ част е подадена частна жалба от процесуалния представител на заявителите до Окръжен съд - Стара Загора, с която се оспорва определеният размер на адвокатското възнаграждение като неправилно занижен - 245,42 евро вместо претендирания размер от 368,13 евро с включен ДДС.

Към настоящия момент производството по подадената частна жалба е висящо и липсва влязъл в сила съдебен акт относно дължимия размер на адвокатското възнаграждение. С оглед изложеното, молят въззивния съд да измени заповедта в частта относно адвокатското възнаграждение, като се произнесе и увеличи неговия размер на сумата от 368,13 евро с включен ДДС.

Подробните съображения относно всички оплаквания за това са изложени в частната жалба на жалбоподателя.

В законния 1-седмичен срок по делото е постъпил писмен отговор на ч.жалба гр. дело № 952 по описа на РС - Казанлък за 2026 г., 4-ти състав от "У.Е.У." Црт., вписано в регистъра на дружествата под № 01-10-140174, със седалище и адрес на управление: *** Б., У., дан. № 26648525-2-42, представлявано от г-н И.О.М., в качеството му на управляващ Директор/ Член на Съвета на директорите, чрез адвокат К. П. И., вписана в регистрите на Българската Адвокатура под личен номер ***, с който вземат становище, че жалбата е неоснователна и молят да се потвърди Заповед за парично изпълнение № 751/31.03.2026 г. по ч.гр.дело № 952/2026 г. по описа на РС - Казанлък, 4-ти състав като правилна и обоснована.

Считат, че заповедният съд правилно е счел, че претендираният размер на адвокатското възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ на тримата заявители, в размер на 368,13 евро подлежи на намаляване до 245,42 евро, тъй като настоящото съдебно производство се характеризира с ниска фактическа и правна сложност.

Молят да се остави без уважение частната жалба и да се потвърди издадената по горното дело Заповед № 751 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 31.03.2026 година в частта относно разноските, които са в минимален размер и са съобразени със закона и константната съдебна практика на съдилищата в Република България. Не претендират разноски за настоящото производство, тъй като такива не са сторени.

Въззивният съд, след като обсъди изложените в частната жалба оплаквания, съображенията в Отговора на ч.жалба, материалите по първоинстанционното дело и мотивите на атакуваното Разпореждане, намери за установено и доказано следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от процесуално-легитимирано лице /длъжник/, в предвидения законов срок за обжалване, в изискуемата се писмена форма, срещу подлежащ на

инстанционен контрол първоинстанционен съдебен акт съгласно чл.413, ал.1 от ГПК.

Първоинстанционното производство е било образувано по заявлението по реда на чл.410 от ГПК, от кредитора адв. В. В. Ч.-М., от Варненска адвокатска колегия, с личен номер ***, в качеството на пълномощник на М. Н. Г., с ЕГН *****, на И. А. А., с ЕГН: *****, и на А. А. М., с ЕГН: ***** – тримата заявители със съдебен адрес: гр. В., ***, по ЧГД № 952/2026г. по описа на РС-Казанлък, с което се иска длъжника да заплати на последните трима следните суми:

Длъжникът "У.Е.У." Црт. - клон България КЧТ, с ЕИК:***, със седалище и адрес на управление гр.С., ***, да заплати на кредитора М. Н. Г., с ЕГН-*****, с настоящ адрес гр.С., ***, сумата: 250.00 EUR (двеста и петдесет евро) главница неизплатено обезщетение, дължимо от длъжника на основание чл.7, пар. 1, б. "а" от Регламент (ЕО) №261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г. за закъснение на процесния полет с над 3 часа, ведно със законната лихва от 23.03.2026 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените в производството разноски за държавна такса в размер на 10.86евро.

Длъжникът "У.Е.У." Црт. - клон България КЧТ, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр.С., ***, да заплати на кредитора И. А. А., с ЕГН-*****, с настоящ адрес гр.С., сумата: 250.00 EUR (двеста и петдесет евро) главница- неизплатено обезщетение, дължимо от длъжника на основание чл.7, пар. 1, б. "а" от Регламент (ЕО) №261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г. за закъснение на процесния полет с над 3 часа, ведно със законната лихва от 23.03.2026 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените в производството разноски за държавна такса в размер на: 10.86 евро.

Длъжникът "У.Е.У." Црт. - клон България КЧТ, с ЕИК:***, със седалище и адрес на управление гр.С., ***, да заплати на кредитора А. А. М., с ЕГН-*****, с настоящ адрес гр.С., ***, сумата: 250.00 EUR (двеста и петдесет евро) главница- неизплатено обезщетение, дължимо от длъжника на основание чл.7, пар. 1, б. "а" от Регламент (ЕО) №261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г. за закъснение на процесния полет с над 3 часа, ведно със законната лихва от 23.03.2026 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените в производството разноски за държавна такса в размер на 10.86 евро.

Длъжникът "У.Е.У." Црт. (WIZZ Air Hungary Zrt.) - акционерно дружество, регистрирано в Унгария, вписано в регистъра на дружествата под №01-10140174, със седалище: гр.Б., ***, законен представител Я.П., действащо на територията на Република България чрез "У.Е.У. Црт. - клон България", ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., ***, да заплати на адвокат В. В. Ч.-М. с личен номер ***, с идентификатор по ДДС BG180940726, със служебен адрес: гр.В., ***, на основание чл.38, ал.2 във вр.

с ал.1, т.2 от ЗАдв. сумата от 368.13 евро адвокатско възнаграждение с включен ДДС, определено в заповедното производство.

Вземането произтича от следните обстоятелства: Вземанията и задълженията произтичат от неизпълнение на договор за въздушен превоз. Заявителите М. Н. Г., И. А. А. и А. А. М. - от една страна и длъжникът - авиокомпания У.Е.У. Црт., от друга страна са сключили договор за въздушен превоз. По силата на този договор длъжникът се е задължил да превози пътниците с полет W6 4361, излитащ по разписание на 03.08.2024 г. в 20:00 ч. от летище София, България и пристигащ по разписание на 03.08.2024 г. в 20:30 ч. на летище Бари Карол Войтила, Италия. Авиокомпанията потвърдила резервацията на пътниците за полета под номер PF93UV. Полет W6 4361 обаче бил осъществен с голяма закъснение, а именно кацнал в Бари с 11ч. и 15мин. по-късно спрямо часът на кацане по разписание. Поради това трите пътнички изпитали сериозно безпокойство и неудобство. Съгласно Решение на Съда на ЕС по съединени дела С-402/07 и С-432/07, пътниците на закъснели полети се приравняват на пътниците на отменени полети за целите на правото на обезщетение, поради което могат да се позовават на правото на обезщетение по член 7 от Регламент (ЕО) №261/2004г. Дължимото обезщетение е нормативно определено и се изчислява въз основа на разстоянието между двете летища - на излитане и на кацане на съответния полет. В случая разстоянието между началната и крайната точка на полета е 576.726 км, което попада в хипотезата на чл.7, пар. 1, буква „а“ от Регламент (ЕО) №261/2004. Следователно обезщетението, дължимо на всяка от трите пътнички е във фиксиран размер от по 250 евро. Скоро след тези събития, пътничките упълномощили свой представител да ги представлява в комуникацията с авиокомпания У.Е.. Подаден бил иск/жалба за изплащане на обезщетения който получил - реф. № 3Г802618 от авиокомпанията, по който референтен номер в последствие бил получен отказ за изплащане на претендираните компенсации.

Присъдената сума е била надлежно внесена по посочената банкова сметка на титуляр адв. В. В. Ч.-М. IBAN: BG33STSA93000027832967, валута на сметката: EUR, име на банката (BIC) или друг подходящ банков код: STSABGSF.

Длъжникът прави изрично писмено възражение за прекомерност на претендираното със заявлението за издаване на Заповед изпълнение адв. възнаграждение в размер на 368,13 евро, по отношение на които разноски настоящият въззивен съдебен състав възприема следното:

Съгласно чл.78, ал.1 от Граждански процесуален кодекс (ГПК) разноските, направени от страната за правна защита и съдействие, включват и адвокатското възнаграждение и следва да бъдат възстановени от неизправната страна (длъжника), ако заявлението бъде уважено.

Заповедното производство по чл. 410 и сл. ГПК има правните последици, сходни по отношение на разноските с общото производство, включително и за присъждането на адвокатския хонорар, когато защитата е

възложена на адвокат.

В практиката на българските съдилища е прието, че адвокатското възнаграждение може и следва да бъде присъдено и в производството по издаване на заповед за изпълнение като част от разноските на страната - заявитель, ако тя е била защитавана от адвокат и реално е направила разноски за процесуално представителство и защита.

Претендираното адвокатското възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ на тримата заявители, в размер на 368,13 евро, се явява действително прекомерно високо в сравнение с процесуалните действия, които пълномощникът на заявителите е извършил в заповедното производство и тяхната фактическа и правна сложност.

Справедливият и обоснован размер на адвокатското възнаграждение се определя от една страна от защитавания интерес, а от друга - от фактическата и правна сложност на делото и извършената от адвоката работа. Макар и чл. 36, ал. 2, изр. 2 ЗА да препраща към размерите, определени съобразно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, считам, че определените адвокатски възнаграждения по правилата на Наредбата не винаги са справедливи и обосновани, ако не се отчита фактическата и правна сложност на делото и извършената от адвоката работа.

Въведеното с чл. 38, ал. 2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер - този с Наредба № 1/09.01.2004 г., не може да бъде приложено, предвид даденото тълкуване на решението на СЕС по дело С-438/22. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в Наредбата за заплащането на правната помощ, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: вида на спора, интереса, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. (съдебно Определение № 343 от 15.02.2024 г. на ВКС по т.д. № 1990/2023 г., II т.о., ТК, докладчик председателят К.Н., Определение № 959 от 5.03.2024 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5106/2023 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Д.П., Определение № 638 от 18.03.2024 г. на ВКС по ч. т. д. № 757/2023 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Е.А.).

В настоящото заповедно производство е претендирано вземане за нисък материален интерес от по 250,00 евро, а извършената работа от процесуалния представител на заявителите се изразява в следното: посочване на фактите, от които произтича претендираното вземане в съответните полета в изготвен образец на заявлението, утвърден от министъра на правосъдието с Наредба № 6/20.02.2008 г., който съдържа указания за попълването му. В тази връзка настоящото дело не се характеризира с фактическа и правна сложност, което да обуславя и присъждането на адвокатско възнаграждение, в размер над

245.42 евро.

Съгласно Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С- 438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съслова организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. (съгласно Определение № 50015 от 16.02.2024 г. на ВКС по т.д. № 1908/2022 г., I т.о., ТК, докладчик председателят Тотка Калчева и Определение № 3535 от 12.03.2024 г. по ч.гр.т.д. №20241100502429 на СГС, ЧЖ VI-Б).

Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК. Поради което моля въззивният съд да приеме, че Наредба №1 от 09.07.2004 г., която е издадена от съсловна организация на адвокатите, а именно Висшия адвокатски съвет и с която се установяват минималните размери на адвокатските възнаграждения, които могат да се уговорят в сключени договори за поръчка, съдържа норми, които нарушават забраната за ограничаване на конкуренцията, установена с член 101, пар. 1 ДФЕС, както и да откаже на приложи този акт. Съдът не следва да прилага националната уредба, установена в Наредба № 1/09.07.2004 г., като противоречаща на правото на ЕС, при нито едно свое произна.не, включително и когато в друга законова норма от действащото право на Р.България се препраща към този акт, защото тази правна норма също противоречи в тази си част на правото на ЕС и не може да бъде приложена.

За определяне на размера на възнаграждението по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, **съдът следва да съобрази фактичестката и правна сложност на настоящото дело, както и извършените действия на адвоката, упълномощен да представлява заявителя в заповедното производство.**

Няма съмнение, че по дефиниция заповедното производство се характеризира с изключително ниска правна и фактичестка сложност, затова направените разходи за заплащане на адвокат (за оказана безплатна

адвокатска помощ) за попълване на утвърден образец на заявление по правило следва да са в минимален размер. В

настоящия случай се касае до претенция за три парични вземания, чиито размер е под 500,00 евро, като фактическият им състав не е свързан с осъществяването на множество факти, което да изисква извършването на значителен обем от пояснения. Страните по правоотношението, от което произтича вземането са две, което изключва обосноваването на пасивна или активна солидарност или разделна отговорност.

Съгласно константната практика на съдилищата в страната, разноските в заповедното производство, включително адвокатско възнаграждение, представляват доказано сторените разноси и следва да бъдат възстановени от длъжника, когато заявителят ги е заплатил (чл.78 ГПК). Практиката приема, че възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК може да доведе до намаляване на присъденото адвокатско възнаграждение, но само ако то е доказано прекомерно и непропорционално спрямо правната и фактическа сложност на делото.

В практиката на съдилищата трайно е заложен принципа, че на заявителя следва да се присъди възнаграждение за оказаната му правна защита и съдействие от един адвокат, ако такова е заплатено и са представени доказателства за това. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение в заповедното производство се използват критериите за материален интерес, като всички съдилища се придържат към приложение на минималните размери - изрично посочените в разпоредбата на чл.7 ал.7 от Наредба №1/2004 г., която препраща към чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004 г., предвиждаща уговаряне на възнаграждения „по правилата на ал.2 на базата на половината от стойностите на претендираните суми“.

С оглед на горното, в случая не е налице непропорционалност и прекомерност на определеното от първоинстанционният съд адв. възнаграждение за тримата заявители за процесуално представителство и защита в заповедното производство. Възнаграждението е в минимален размер, като същото съответства и е адекватно на фактическата и правна сложност на делото.

С оглед на гореизложеното, възражението за прекомерност на платеното и присъдено на заявителя адвокатско възнаграждение се явява действително основателно и дори същото да се разгледа по реда на чл.78, ал.5 ГПК, според който съдът може да намали възнаграждението, то намаляването би могло да бъде и под минимума, определен съобразно приложимата нормативна уредба.

Цитираното в отговора на жалбата Решение на Съдът на ЕС (C-438/22) не може да промени извода, че адвокатско възнаграждение, което се претендира от жалбоподателите е действително прекомерно. Решението на СЕС установява, че националното правило за минимални адвокатски възнаграждения в някои случаи не е обвързващо за съдилищата, но то не премахва основното правило за възстановяване на доказано сторени разноси

за правна защита, включително за адвокатски хонорар. Националните съдилища продължават да преценяват размера на адвокатския хонорар с оглед на фактическата работа, материалния интерес и сложността на делото, а в случая уговореното и платено възнаграждение е във възможния най-нисък размер.

Въззивният съд счита, че в конкретния случай, действително липсва някаква особена фактическа и правна сложност на ч.гр.дело с предмет заявление по реда на чл.410 от ГПК, още повече, че Заявлението се подава по утвърден писмен и електронен образец, осъществените от процесуалния представител/адвокат/ на заявителя процесуални действия представляват попълване на образца на заявлението по чл.410 от ГПК, дори и процесното заповедно производство да се развива изключително и само в закрито заседание и съответно приключва и в закрито заседание. Следователно обжалваното и първоначално присъдено възнаграждения за адвокатската работа, определено от съда адвокатско възнаграждение от 245,42 евро. се явява обосновано и незавишено.

Във връзка с това въззивният съд счита, че процесната ч.жалба се явява неоснователна и недоказана, като в тази му атакувана част Разпореждането на РС Казанлък следва да бъде изцяло потвърдено съгласно чл.271, ал.1, изр.1, пр.1 от ГПК, като присъденото адв. възнаграждение да остане от постановления от РС цялостен претендиран и присъден размер от 245,42 евро., ведно със законните последици от това.

Разноски не се претендират от въззиваемия с писмения му отговор, тъй като такива не са направени от същия.

Това въззивно съдебно Определение е окончателно и не подлежи на по-нататъшно касационно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо водим от гореизложеното и на осн. чл.278, във връзка чл.411, ал.2, т.2, и чл.410 и чл.413, ал.1 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната й атакувана част Заповед с рег. № 751 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от датата 31.03.2026 г. на РС - Казанлък, в частта му за разноските за присъдения адв.хонорар в размер на сумата от 245,42 евро вместо претендирания размер от 368,13 евро с включен ДДС, като **ПРАВИЛНА** и **ЗАКОНАСЪОБРАЗНА** в тази й част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____